

II. Biologické a sociokulturní základy sociálního života

Člověk podléhá zákonitostem přírody i společnosti (kultury).

Přírodně založené faktory sociálního života:

1. Vnitřní biologické faktory (příroda v nás), které lze rozdělit na:
 - 1.1. dispozice druhové (vzpřímená postava, hlasový mechanismus apod.),
 - 1.2. dispozice individuální (pohlaví, věk, schopnosti apod.).
2. Environmentální faktory - přírodní a životní prostředí života společnosti (podnebí, kvalita půdy apod.).
3. Demografické faktory - jevy týkající se obyvatelstva (hustota, stárnutí populace, rozvodovost apod.).

Vliv přírodních faktorů lze shrnout do 2 tezí:

- příroda je nezbytným předpokladem existence člověka, společnosti a sociálního života,
- ve všech společenských vztazích a procesech spolupůsobí i jejich biologická (přírodní) komponenta.

Vliv přírodně založených faktorů však nelze interpretovat jako vliv jediný a určující, jak to činily **naturalistické směry** v sociologii, které vliv těchto faktorů absolutizovaly.

Mechanismus a rozsah působení přírodních faktorů na sociální život odkrývají některé biologické vědy:

Etologie - studuje způsoby života zvířat a jejich vzájemné vztahy, kdy mezi zvířata zahrnuje i člověka. Zaměřuje se na zkoumání příčin a funkcí sociálních mechanismů a typologie forem sociálního života. Významným etologem byl německý biolog **Konrad Lorenz** (1903-1989).

Sociobiologie - založil ji americký biolog **Edward Wilson** (1929-) v roce 1975 knihou „Sociobiologie“. Sociobiologii chápal jako “sociologii živočišné říše”, která studuje biologickou bázi všech forem sociálního chování. Sociobiologie hledá paralely mezi chováním zvířat a lidským chováním s důrazem na genetické a neurochemické faktory.

Sociální život je určován především sociokulturními faktory.